

Kunstkroniek.

Ter verpoozing tusschen onze bezoeken aan de beide groote en interessante exposities die in Pulchri en het gemeente-museum gehouden worden, gingen wij een amusante collectie teekeningen in waterverf van een nog jong kunstenaar Willem Backer bezichtigen die in den kunsthandel Panorama juist naast het panorama Mesdag, zijn opgehangen. Backer, die nog pas in de twintig is, naar wij vernamen beschikt over een benijdenswaardige teekenvaardigheid, over eene gemoedelijke „harmlose” geestigheid en is een uitgesproken illustratief talent. Het werk stelt men zich in het geheugen zoo ongeveer voor tusschen menschen als Rackham en Dulac aan de ééne en iemand als George v. Raemsdonck aan de andere zijde. Backer is een lichtelijk op het humoristische gerichte editie van den kunstvorm der eerste beroemde aquarellisten, terwijl men, er bij aan Van Raemsdonck denkend, aan dezen laatsten toch een meerder pit, een meerdere geestelijke geestigheid niet ontzeggen kan. Het bezien van zulk eene verzameling is eene aangename, niet inspannende bezigheid waarbij men geamuserd, eerder dan geboeid wordt. Backer beoefent eene kunstsoort die ten onzent nog al veronachtzaamd wordt; het is voor hem te hopen dat hij er een weg in vindt waarlangs nieuwe perspectieven zich kunnen voordoen ten opzichte van de innerlijke waarde, den inhoud van zijn geestigheid; die is nog wel voor verdieping, voor verpersoonlijking vatbaar, dunkt ons, en kan iets van het te vlakke, te „handwerkmässige” van thans missen. Maar voor zeer velen zullen het reeds nu aantrekkelijke dingen zijn, die hij maakt. Van Van Meegeren, ook een schilder die over groote handvaardigheid beschikt zijn een aantal werken uit particulier bezit in Pictura tentoongesteld. Het is opmerkelijk hoe verbluffend dit werk op het eerste gezicht lijkt om daarna, à tête reposée bekeken te verliezen aan het vermogen om onze belangstelling ook geboeid te houden. Het is mij vaker en zelfs bij doorgevoerder werk dan het hier geëxposeerde van denzelfden schilder gebeurd dat ik er spoedig doorheen zag, het mij niets meer zeide en alleen een zekere verbazing achterliet over de vaak in beminnelijken vorm gekleede grandiose oppervlakkigheid van den maker. Als het mooiste van wat hier getoond werd, staat mij nog steeds de kip met de kiekens voor den geest. Daarin kan men toch zeker de kunde, de mogelijkheden van dezen schilder bewonderen en zich daarna over de nonchalance verbazen, waarmee bij een preekstoel in elkaar zet. Een „meisje aan de toilettafel” laat weer iets solieder eigenschappen zien, maar de Christus bij een tempelpoort waardoor een felblauwe lucht zichtbaar komt, ontgoochelt daarna weer voor banaliteit van kleur en allure. Het is een zonderlinge figuur in onze

kunst, deze schilder, wiens werk in doorsnee meer „lef” dan bezonken wijsheid vertoont. Als overbuur heeft hij in deze zaal een kleine verzameling werk van Willem C. Rip waarvan, als steeds, de oudere, door den tijd nog wat bezonkener geworden specimens verreweg preferabel zijn. Het geitje met de kinderen bij de trappen en de jager met de geitjes in een bosch zijn aardige en aantrekkelijke werken, die een tijd van solied en gevoelig schilderen in herinnering brengen.

Keeren wij nu nog even naar de kindreportretten in het Gemeente-museum terug. Noemde ik daar het aardige portret van zijn zoontje met het mopshondje, van den Frieschen schilder van der Kooy al? Neen, doch wij moeten wat inbinden en dus van de moderneren en de tijdgenooten nog enkele grepen doen. Wij willen dan wijzen op het jongensportret door Kamerlingh Onnes in de groote zaal. Welk een eigenaardig charme gaat er van dit in paarlmoer toon gehouden werk uit! Het is onwezenlijk-réel als een scherpgezien droombeeld en het heeft, als uiting, wat men noemt eene voorname houding. Hoe Jacob Maris zijne eigen kinderen schilderde, — men weet het — en men ziet hier met plezier en in herinnering aan mooie dagen die dingen terug. Ook het meisje door Thijs geschilderd, met het fijne witte gezichtje waartegen het rood-koralen oorbelletje zoo melodieus gezet is, ge bewondert het gaarne. Wat is tegenover deze dingen Toorop hier op dorre vertegenwoordiging aangewezen? Behalve het beroemde „zieke jongetje” uit den vroegen tijd bracht men juist die soort werk bijeen die mij steeds in haar opzettelijkheid van geestelijke manifestatie hindert.

Het meisjesportret (116) met groen fond, rose jurkje en blauwe ceintuur is als een geestverschijning zonder leven en vol pretentie. Dor en droog is ook Willem van Leeuwen en al blijven we graag is alles de enorme potentie van den meester erkennen, we mogen betreuren — voor ons eigen gevoel natuurlijk — dat de teerheid waarmee hij eens een Elsje Lukwel of Annetje de Meester bekeek, voor dien dogmatischen kurken — expressievorm heeft plaats gemaakt. Diezelfde tegenstellingen herhalen zich in het werk van verscheidene jongeren; in den ouder Toorop zijn alle tegenstellingen verzameld; hij is feitelijk een voortdurende tegenstelling tot zich zelf. Ziet men hier de kinderen geteekend door Charley Toorop en er juist tegenover die van Matthieu Wiegman dan voelt ge die tegenstelling weer opleven: thans tusschen twee verschillende artisten: bij Wiegman de alleenlijk picturale aandoeuing die gevoeld en schoonheid die bestreeft is, bij Toorop's dochter weer de manifestatie van intellectualiteit, die eigenlijk precieus is. Voor heden genoeg echter.

DEBS.